

Hồi 7

Trùng Trùng Duyên Khởi

K

hoảng cách còn trăm thước, Mạnh Hoa có muốn đến cứu nàng cũng không kịp.

Chiều thế này của Lãnh Băng Nhi ra ngoài sự tưởng tượng của Ân Kiếm Thanh. Y không ngờ Băng Nhi đã sức tàn lực kiệt như thế mà lại có thể xuất chiêu tấn công rất lợi hại. Trong lúc cấp bách, y hoành kiếm ngang ngực phòng ngự.

Một tiếng “choang” rất lớn, hai kiếm đụng nhau, quả như Mạnh Hoa dự đoán, Lãnh Băng Nhi đã hết sức, thanh kiếm trong tay nàng rời khỏi tay nhưng cũng may Ân Kiếm Thanh trong lúc gấp rút thì mong chống đỡ, chưa kịp phản công, nếu không Lãnh Băng Nhi đã mất mạng rồi.

Ân Kiếm Thanh đánh rơi kiếm Lãnh Băng Nhi, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt run rẩy, y cười lạnh lẽo:

- Tốt lắm, người muốn liều mạng ta xin chiều!

Trường kiếm y dựng thẳng lên rồi y bước gấp lại vung liền lưới kiếm xuống.

Mạnh Hoa quát lên:

- Buông kiếm mau!

Rồi cự ly trăm thước, chàng búng ra một đồng tiền đánh trúng vào tay Ân Kiếm Thanh, hồ khẩu của y chấn động buông rơi trường kiếm liền.

Mạnh Hoa vội giục:

- Mau cứu đứa bé!

Lãnh Băng Nhi đột nhiên tỉnh ngộ, không biết khí lực ở đâu còn sót lại, phi thân lại bên Dương Viêm lập tức quét tay chộp lấy đứa bé.

Ân Kiếm Thanh không thể tưởng tượng Mạnh Hoa lại xuất hiện đúng vào lúc quan trọng này, hấn kinh hồn lạc phách bất giác ngây người ra trong chốc lát. Đến lúc y tỉnh ngộ muốn cướp Dương Viêm thì đã chậm một bước.

Mạnh Hoa thấy đệ đệ đã vượt ra khỏi tay Ân Kiếm Thanh, liền hít một hơi quát:

- Ân Kiếm Thanh, ngươi định chạy đi đâu?

Chàng không ngờ Dương Viêm đã bị Ân Kiếm Thanh thu phục, đâu có tin Lãnh Băng Nhi đến là để cứu y, y cứ định ninh Lãnh Băng Nhi là một người xấu xa độc ác định đã thương y nên y dùng quyền đánh lại Lãnh Băng Nhi.

Dương Viêm tuy con là một đứa trẻ nhưng từ ấu thơ đã cùng bọn môn hạ Đường Kinh Thiên luyện tập võ nghệ, khí lực không phải là yếu. Lãnh Băng Nhi không kịp đề phòng bị một quyền của Dương Viêm đánh trúng bật trở lại, đang bị thương lại thêm bị thương nàng chỉ kịp la lên "ối" một tiếng ói ra một tia máu. Mạnh Hoa vừa sợ vừa giận quát lên:

- Viêm đệ, ngươi đừng hồ đồ!

Cước bộ chàng đã đến nơi dùng quyền đẩy Dương Viêm ra xa.

Việc này ngoài sở liệu của Ân Kiếm Thanh. Hai bên cùng nhắm Dương Viêm chộp tới. Khoảng cách giữa Mạnh Hoa và Dương Viêm xa hơn nhiều nên Ân Kiếm Thanh tới trước chộp trúng Dương Viêm.

Y cười lạnh lẽo:

- Ngươi bước thêm một bước, ta giết chết đứa bé này liền!

Dương Viêm bị hai tay Ân Kiếm Thanh xiết quanh yết hầu cơ hồ không thể thở nổi, hỗn hển lên tiếng:

- Kiếm Thanh ca ca, ca ca làm gì vậy. Buông tiểu đệ ra, buông tiểu đệ ra!

Mạnh Hoa dừng chân lại. Ân Kiếm Thanh lại ra lệnh:

- Lùi lại ba bước rồi nghe ta nói đây!

Chàng không còn cách nào ngoài tuân lệnh của y.

Chàng quay đầu nhìn Lãnh Băng Nhi mặt xanh mét quanh miệng thắm đầy máu, nàng đã lượm thanh trường kiếm của mình lên đứng nép vào một nơi. Chàng liền hỏi thăm:

- Lãnh cô nương có sao không?

Viên Tiểu hoàn đàn cuối cùng chàng đã cho La Man Na nên bây giờ không còn viên nào cho Lãnh Băng Nhi nữa.

Lãnh Băng Nhi ho mấy tiếng:

- Tiểu hài tử này chẳng hiểu gì cả, không nên giận y.

Mạnh Hoa tức giận nói với Ân Kiếm Thanh:

- Lãnh cô nương mà có mệnh hệ nào, ta không để cho ngươi sống sót đâu!

Ân Kiếm Thanh ha hả cười lớn:

- Ngươi muốn giết ta, sao không ra tay đi? Còn tính mạng đệ đệ của ngươi, ngươi có quan tâm đến không?

Y tin chắc mình nắm được Dương Viêm là nắm được bùa hộ mạng, Mạnh Hoa không đời nào dám động thủ.

Dương Viêm thất thanh la lớn:

- Cái gì? Người này là ca ca của ta ư?

Ân Kiếm Thanh lạnh lùng:

- Đúng đó. Người đúng là đệ đệ của y, ta việc gì phải phục thị người như cha của ta? Ha ha, chỉ vì người là đệ đệ của y và ta đã đoán trước có ngày hôm nay.

Mạnh Hoa giận mắng:

- Người thực là tên vô sỉ, đi lừa dối một đứa bé chưa biết gì mà lại còn hìu hìu tự đắc!

Dương Viêm khóc ròn:

- Cái gì? Kiếm Thanh ca ca, té ra ca ca lừa tiểu đệ à? Sao ca ca vẫn nói là bọn họ bịa đặt?

Ân Kiếm Thanh nhơn nhơn trả lời:

- Ta lừa ngươi rồi sao? Ta đã có lần dạy ngươi bài học này: "Người không tự biết mình ắt trời tru đất diệt". Bài học ấy bọn môn hạ Đường Kinh Thiên không học tới nơi đâu!

Lãnh Băng Nhi nói với Mạnh Hoa:

- Đại ca hãy yên tâm, trước sau tiểu muội cũng chết, xin đại ca hãy báo thù cho tiểu muội, chỉ cần đệ đệ của đại ca thoát thân được, thì xin đại ca hãy tha cho y.

Mạnh Hoa nghiêng răng:

- Được! Ân Kiếm Thanh, vì thúc thúc của ngươi là ân sư của ta, ngươi giao đệ đệ cho ta, ta sẽ để ngươi đi!

Ân Kiếm Thanh cười ha hả:

- Giao đệ đệ cho ngươi? Sao dễ dàng thế được?

- Ta đã thuận không giết ngươi, ngươi còn muốn gì nữa?
- Ngươi không giết ta nhưng có người khác muốn giết ta.
- Thế ngươi muốn sao cứ nói thẳng ra đi.
- Ta muốn đệ đệ của ngươi phải đi theo ta, nếu ngươi muốn bảo toàn tính mệnh cho đệ đệ ngươi, ngươi phải đáp ứng ta một việc.
- Như thế nào?
- Ngươi phải thay ta ngăn cản bọn đệ tử Thiên Sơn đuổi theo ta, ngươi cứ bịa đặt cho bọn chúng đuổi theo hướng khác.

Chàng tức tối:

- Ta không thể làm như vậy. Hừ ngươi không tin ta sao lại bắt ta tin ngươi?
- Được, ngươi không đáp ứng yêu cầu ta tức là không lý gì đến tính mạng đệ đệ ngươi. Song thủ của y ẩn kinh lực xuống khiến Dương Viêm la hét giãy giụa.

Chàng đau khổ nói vội:

- Buông tay ra, ta có lời muốn nói.

Ân Kiếm Thanh mỉm cười:

- Định thương lượng nữa ư? Điều kiện của ta đã quyết, không còn gì bàn cãi nữa.

Hốt nhiên Dương Viêm ấp úng nói:

- Kiếm Thanh ca ca, tiểu đệ... tiểu đệ... tình nguyện theo ca ca.

Mạnh Hoa gạt đi:

- Đệ đệ chó nên theo y, đệ đệ không biết y chú tâm hãm hại đệ đệ ư?

Dương Viêm đáp:

- Ta chỉ biết Kiếm Thanh ca ca là người rất tốt, chỉ vì ca ca không đánh lại ngươi nên phải dọa nạt ta vậy thôi, tuy ngươi xưng là ca ca ta nhưng xưa nay ta có biết ngươi bao giờ? Ta không tin ngươi đâu.

Ân Kiếm Thanh cực kỳ đặc ý cười hớn hở:

- Ngươi đã nghe rõ chưa, đệ đệ ngươi tự ý đòi theo ta đó.

Mạnh Hoa rất thương tâm, cả giận quát:

- Được, người đi cho ta xem, người đi thêm một bước nữa ta sẽ giết chết người liền!

Ân Kiếm Thanh vốn sợ chàng nên vội đứng lại cười nhún nhó:

- Người không tin ta, ta cũng không tin người bây giờ biết làm sao?

Bồng Lãnh Băng Nhi xen vào:

- Ta xin tình nguyện làm tù nhân của người, người hãy thả hài tử ra đi!

Chàng phản đối:

- Cô nương không nên tự hy sinh như thế.

Lãnh Băng Nhi nói:

- Tiểu muội nghĩ kỹ rồi. Chỉ có như vậy mới là biện pháp ổn thỏa.

- Ta đâu thể vì muốn cứu một người lại hại người khác? Huống hồ gì cô nương cần phải trị thương, cô nương hãy yên tâm dưỡng thương, không cần để ý đến chuyện của ta.

Lãnh Băng Nhi cười gượng:

- Đại ca yên tâm, vết thương của tiểu muội chỉ e không thể sống lâu được thôi chứ không thể chết ngay đâu. Nếu có chết thì cũng vài năm nữa mới chết.

Mạnh Hoa nghe nàng nói câu "không thể sống lâu được" bất giác trong lòng đau đớn đáp:

- Ta quyết không thể cô nương làm như thế. Tên hài tử đã nhận giặc làm anh, không đáng để cô nương trao đổi tính mạng.

Lãnh Băng Nhi mỉm cười:

- Đứa trẻ vô tri, đại ca không nên giận ư.

Nàng chống kiếm xuống đất khập khiễng đi từng bước lại phía Ân Kiếm Thanh, người nàng đang bị nội thương nên khí lực rất kém phải dùng kiếm làm gậy mới đi nổi từng bước.

Ân Kiếm Thanh thấy nàng yếu ớt như vậy nên không đề phòng một chút nào cả.

Lãnh Băng Nhi khập khiễng đi đến bên Ân Kiếm Thanh, bỗng nhiên kêu lên một tiếng hình như gượng không nổi nữa, cả người ngã đổ xuống.

Mạnh Hoa hốt hoảng kêu lên:

- Lãnh cô nương làm sao vậy?

Cùng lúc với tiếng kêu thất thanh của chàng, Ân Kiếm Thanh cũng kinh hoàng thét lên một tiếng, tiếng kêu của y còn có vẻ hoảng hốt hơn Mạnh Hoa nữa.

Nguyên vì vừa xảy ra một việc ngoài sự ước đoán của mọi người. Từ nãy y luôn để tay quanh yết hầu Dương Viêm, cùng một lúc với tiếng kêu thảng thốt của Lãnh Băng Nhi, y hơi giật mình phân tâm thì Dương Viêm lợi dụng cơ hội ấy đột nhiên há miệng cắn một cái hết sức bình sinh vào tay y. Đứa bé vừa mở miệng tình nguyện theo Ân Kiếm Thanh, thực ra chỉ là lừa y không tập trung tinh thần đề phòng thôi.

Cái cắn sâu đến mức khiến Ân Kiếm Thanh có cảm giác bị đứt hẳn một miếng thịt tay, tay y nói lỏng tức khắc, Dương Viêm đánh một cùi chỏ vào ngực Ân Kiếm Thanh cùng lúc với Lãnh Băng Nhi ngã nằm trên mặt đất đâm một mũi kiếm vào đùi y.

Lãnh Băng Nhi tuy thật sự bị thương nặng nhưng cũng không đến nỗi quá nặng, nhưng nàng giả vờ làm nghiêm trọng thêm. Nàng và Dương Viêm hành động khớp với nhau như đã hẹn trước, trong chớp mắt Dương Viêm đã thoát khỏi sự kềm chế của Ân Kiếm Thanh. Y bị một cùi chỏ đánh trúng tuy không đau lắm vì sức của Dương Viêm còn yếu nhưng cũng đủ làm y rú lên, lập tức đá liền một cước.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Dương Viêm thoát khỏi tay Ân Kiếm Thanh liền ngã vào lòng Lãnh Băng Nhi. Kiếm của nàng đâm trúng đùi y, nên cước pháp của y giảm hết khí lực, tuy có đá trúng lưng nàng nhưng không khiến nàng quá đau, chỉ bị lặn hai vòng không may rơi xuống hố băng.

Mạnh Hoa mới là người kinh dị nhất, chàng vội chạy lại phía Lãnh Băng Nhi và Dương Viêm, không quan tâm gì tới Ân Kiếm Thanh. Y đã bị mất bùa hộ mạng, nhìn thấy Mạnh Hoa hồn phi phách tán không màng tới đùi bị thương co chân chạy mất.

Rất may hố băng không lấy gì làm sâu, Mạnh Hoa nhìn xuống chỉ thấy Lãnh Băng Nhi mặt nhợt nhạt như tờ giấy và dính máu nhưng Dương Viêm lại hoàn toàn không bị thương nằm phục kế bên.

Chàng tụt xuống hố, lưng cũng Lãnh Băng Nhi còn tay ôm Dương Viêm, dùng Bích Hồ Du Tường leo lên miệng hố. Chàng dùng nội công giúp Lãnh Băng Nhi đả thông gân cốt huyết đạo, dần dần nàng hồi tỉnh mở mắt nhìn chàng:

- Cuối cùng đại ca đã cứu được đệ đệ rồi. Đại ca ơi, tiểu muội xin đại ca giúp một việc.

Mạnh Hoa ngậm ngùi:

- Lãnh cô nương cần gì ta đều đáp ứng.

Nàng nói:

- Đại ca đừng quan tâm tới tiểu muội, hãy báo thù cho tiểu muội bằng cách đuổi theo tên tiểu tặc ấy!

Dương Viêm lúc ấy nức nở khóc:

- Lãnh thư thư, tất cả đều tại tiểu đệ. Ca ca hãy đánh tiểu đệ đi!

Chàng mỉm cười:

- Biết lỗi mình là quý rồi. Đệ đệ đừng khóc nữa, hãy đi tìm các đồng môn lại đây.

Dương Viêm vâng lời:

- Lãnh thư thư đi với tiểu đệ chứ?

Chú bé nắm lấy tay Lãnh Băng Nhi kéo nàng đi, âu yếm như hai chị em ruột. Mạnh Hoa tin chắc họ sẽ gặp các đệ tử Thiên Sơn giữa đường nên yên tâm đuổi theo Ân Kiểm Thanh.

Bất tri bất giác trời đã vào đêm, mặt trăng mọc sừng sững ở phía đông. Không biết đi đã bao xa, bỗng nhiên Mạnh Hoa nghe có một tiếng hú rất dài như tiếng rống ngân xa xa vọng lại, không thấy bóng người.

Chàng nghĩ bụng: "Công lực thâm hậu của người này trong Thiên Sơn tứ trưởng lão chỉ có Chung Triển may ra mới hơn được, nhưng Đường chưởng môn và Chung trưởng lão đều ở Băng cung, người này là ai?" Chưa nghĩ hết ý bỗng lại có tiếng hú thứ hai, chấn động cả tai chàng nhưng vẫn chưa thấy bóng người.

Chàng chợt nhớ đến trong Phật môn có một loại công phu gọi là Sư tử hồng lòng liền nghĩ bụng: "Hay là hai tiếng hú của Xa La và Ưu Đàm pháp sư? Hoặc họ đang tỷ thí võ công với cao nhân nào chăng?"

Chàng nhắm hướng tiếng hú phi thân tới, trước mắt là một cảnh chàng không ngờ: Mậu Trường Phong đang đứng trước mặt Ưu Đàm pháp sư. Tiếng hú đầu tiên là của Mậu Trường Phong. Mậu Trường Phong cao giọng ngâm:

- "Thiên sư há sở kiến?"

Lai khứ lưỡng thông thông."

(Thiên sư nào đâu thấy?)

Lui tới đều vội vàng).

Ưu Đàm pháp sư đáp:

- “Vân tán thù lưu khứ

Tịch nhiên thiên địa không.”

(Mây tan nước chảy mất

Tịch nhiên trời đất không).

Sau lưng Ưu Đàm pháp sư lơ nhố nhiều bóng người, có lẽ là bọn đệ tử vừa rời Song Hoa Cung.

Xa La pháp sư buông lời tán thán:

- Phật kệ thì ta không rành nhưng công lực Sư tử hồng vừa rời của Mậu cư sĩ rõ ràng đã hơn ta, ta rất phục. Ô bây giờ ta mới biết Trung Nguyên rộng lớn không thiếu gì nhân tài!

Nguyên lai Mậu Trường Phong vừa ở Thiên Trúc về và tử thí Sư tử hồng với sư huynh đệ Ưu Đàm pháp sư.

Gặp Ưu Đàm pháp sư giữa chân núi họ đã tử thí công phu Sư tử hồng và Phật học qua hai câu kệ đối đáp ấn chứng trình độ Phật học với nhau và vui vẻ chia tay.

Mạnh Hoa thấy thầy trò Ưu Đàm pháp sư đã đi khuất liền tăng cước bộ, xuất hiện thân ảnh.

Hai năm trước ở Tiểu Kim Xuyên chàng đã giao đấu qua với Mậu Trường Phong và chàng biết đến bây giờ họ Mậu vẫn còn hiểu lầm chàng. Chàng muốn giải thích điều hiểu lầm ấy lắm nhưng không biết nên bắt đầu nói thế nào.

Chàng đang tần gần chưa biết nói gì bỗng có tiếng gọi “Mâu đại hiệp” vang vọng đến.

Người gọi “Mâu đại hiệp” là Ân Kiếm Thanh.

Y nấp sau một tảng đá lớn có hình chiếc bình phong do đó y nhìn thấy chàng mà chàng không nhìn thấy y. Mậu Trường Phong hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Ân Kiếm Thanh chỉ chàng nói liền:

- Tên tiểu tặc này định giết đệ tử, y... y... chính là con trai của Dương Mục đó!

Mậu Trường Phong gật đầu:

- Ta biết rồi, ngươi yên tâm!

Chàng vội vàng nói:

- Mâu đại hiệp đừng nghe y lừa bịp, y mới là gian tế!

Chàng sợ Ân Kiếm Thanh lợi dụng cơ hội chạy mất nên chàng đuổi theo y, định trước tiên tới điểm huyết y rồi sau sẽ giải thích.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau. Chỉ nghe Mậu Trường Phong quát lớn:

- Hảo tiểu tử, trước mặt ta còn dám ngông cuồng. Buông kiếm!

Ân Kiếm Thanh cực kỳ linh hoạt, y cứ chạy quanh Mậu Trường Phong rõ ràng chúng tỏ cho họ Mậu thấy y bị Mạnh Hoa áp đảo để cho Mậu Trường Phong tin y hơn là tin Mạnh Hoa.

Tiếng vừa dứt, thì người đã đến, Mậu Trường Phong xuất kiếm nhanh như điện, kiếm khí chưa đến gần chàng mà chàng đã cảm thấy một áp lực rất trầm trọng. Trong lúc gấp rút chàng chuyển thân giải thế, song kiếm chạm nhau, Mạnh Hoa lùi lại liền tiếp ba bước chấn động hổ khẩu nhưng may kiếm không rời khỏi tay.

Chiều này Mậu Trường Phong sử dụng đến tám thành công lực, trong bụng định ninh là ít nhất thì đối phương sẽ rơi kiếm, không ngờ kinh lực của chàng khiến họ Mậu kinh ngạc nghĩ thầm: "Hai năm không gặp, không ngờ tiểu tử này lại tinh tiến đến vậy, kiếm pháp cũng hơn hẳn trước đây, thảo nào dám đến Thiên Sơn làm loạn!"

Mậu Trường Phong lập tức tấn công liền hoàn tam kiếm. Lần này chàng đã ổn định tinh thần nên kiếm xuất từ từ hóa giải thế công của Mậu Trường Phong. Bất giác họ Mậu phải khen:

- Tuyệt chiêu! Người đã học được đến chỗ bí ảo của kiếm thuật. Chỉ tiếc rằng kiếm pháp tuy người học được rất giỏi mà đạo làm người lại không học được tí gì!

Trong khi nói chiều thế của Mậu Trường Phong không chậm chút nào nên Mạnh Hoa không thể nói được lời gì. Nền biết kiếm pháp và nội công của Mậu Trường Phong đều đạt tới lô hỏa thuần thanh, may cho chàng sau này luyện gồm đủ tinh hoa võ học của Trung Nguyên và Thiên Trúc nên mới có thể cầm cự.

Bất tri bất giác hai người đã kịch đấu hơn một trăm chiêu. Mậu Trường Phong thấy chiêu pháp của chàng trùng trùng điệp điệp càng xuất càng kỳ lạ trong bụng ngầm lấy làm kinh kỳ: "Ta cố thử xem tiểu tử này có bao nhiêu bản lĩnh?"

Thế công của Mậu Trường Phong càng lúc càng lợi hại, chàng phải tập trung tinh thần hóa giải chỉ sợ bị thương vì đối phương. Chàng ngưng thần ứng chiến, bất giác đã nhập vào

cảnh giới “vật, ngã lưỡng vong” (ta và vật đều nhập vào nhau) trước mắt chỉ còn thấy núi kiếm di động chứ không còn nghĩ gì nữa.

Trước đây Mậu Trường Phong sau lần gặp chàng tại Tiểu Kim Xuyên đã có nghi ngờ về thân thế của chàng. Lần ấy chàng dường như bệnh vực Dương Mộc rồi sau lại trợ lực với Mậu Trường Phong.

Lần này tuy bị lời bịa đặt của Ân Kiếm Thanh tác động nhưng Mậu Trường Phong vẫn có lòng mến tài của chàng, không muốn chàng bị mất tánh mạng, chỉ cần bắt sống chàng để hỏi tra nguyên do, nhưng càng đấu kiếm pháp Mạnh Hoa càng tinh kỳ, không có sơ hở để hạ chàng được.

Hai người đấu với nhau không biết được bao lâu, Mậu Trường Phong nhất định xuất chiêu sát thủ, ông quát lên:

- Hảo tiểu tử! Ngươi chưa chịu thua ư?

Lời dứt, ông liền xuất chiêu Tam Chuyển Pháp Luân định dùng kiếm quán chặt lấy kiếm chàng kéo ra khỏi tay. Nào ngờ Mạnh Hoa thấy đối phương sử dụng Tam Chuyển Pháp Luân là chiêu thế chàng rất tâm đắc, chàng đã tận lực tham yếu vận dụng tinh hoa của Trung Nguyên và Thiên Trúc rồi tự sáng chế thành chiêu pháp của riêng mình, biến hóa rất kỳ dị chàng cũng xuất chiêu Tam Chuyển Pháp Luân đối lại.

Song kiếm đụng nhau, Mậu Trường Phong mới biết kiếm đối phương đã quán chặt lấy kiếm mình kéo ngược lại, ông kinh hoảng vận kinh lực kéo lại. Bỗng nghe có tiếng kêu lớn:

- Mậu đại hiệp ngừng tay.

Người chạy tới là Bạch Anh Kỳ.

Mậu Trường Phong hóa giải kiếm thế lùi lại một bước, ngạc nhiên hỏi:

- Anh Kỳ sao lại đến đây?

Bạch Anh Kỳ nói vội:

- Đây là Mạnh thiếu hiệp, ân nhân của Thiên Sơn phái vừa giúp chúng ta qua khỏi kiếp nạn rất lớn khỏi bị độc thủ của kẻ gian tế đó.

Mậu Trường Phong kinh ngạc:

- Ai là gian tế?

Bạch Anh Kỳ đáp:

- Nói ra thêm thẹn, chính là sư đệ Ân Kiếm Thanh. Chưởng môn nhân và gia sư đều bị y lừa bịp hết!

Mậu Trường Phong hơi ngây người ra một chút rồi nói:

- Thực ra không thể tưởng tượng, ta cũng bị y lừa. Thúc phụ của y không phải là Ân Cừ Thế ư?

Bạch Anh Kỳ:

- Vẫn đúng là Ân Cừ Thế nhưng rất tiếc y chỉ có thúc phụ ấy là người tốt còn y toàn làm những việc bại hoại. Mới đầu chính bọn tiểu điệt cũng không tin y là gian tế nhưng hiện nay chúng có rành rành không thể chối cãi được nữa. Đại hiệp có thấy y chạy lối nào không?

Mậu Trường Phong thở dài:

- Ta đã lỡ để tiểu tặc ấy chạy mất rồi.

Đúng là lúc ấy không còn thấy tăm tích Ân Kiếm Thanh đâu nữa.

Bạch Anh Kỳ nói:

- Mạnh thiếu hiệp đã mệt mỏi quá rồi. Xin cứ về nghỉ để tên gian tặc ấy cho bọn tiểu đệ.

Chàng hỏi:

- Viêm đệ và Lãnh cô nương đã về tới Băng cung chưa?

- Tiểu đệ gặp họ giữa đường bèn đưa họ về Băng cung rồi mới đi tìm thiếu hiệp đây.

- Sức khỏe Lãnh cô nương ra sao?

- Chung sư bá đang trị thương cho cô nương ấy, tuy thương thế không nhẹ nhưng chắc chắn không hề gì.

Mạnh Hoa nghe nói mới hơi yên tâm. Mặt trăng đã nghiêng về bên phía tây, không ngờ thời gian trôi qua quá mau. Bỗng Mậu Trường Phong hỏi:

- Người họ Mạnh chứ không phải họ Dương ư?

Chàng đáp:

- Tiểu điệt xưa cứ tưởng mình họ Dương. Chỉ mới năm ngoái khi đang ở Lạp Tát gặp được thân phụ mới biết mình thực là họ Mạnh.

Mậu Trường Phong tự nhiên như chợt tỉnh thất thanh kêu lên:

- Té ra lệnh tôn người là Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp?

Chàng ngậm ngùi:

- Tiểu điệt rất hổ thẹn, sống đến mười tám năm mới biết cha đẻ mình ra ai. Năm kia ở Tiểu Kim Xuyên mạo phạm thúc thúc, xin thúc thúc tha tội.

Mậu Trường Phong đã hiểu hết sự tình:

- Mạnh Nguyên Siêu và Vân Tú La yêu nhau rất lâu đón ta biết rõ hơn ai hết!

Ông ôm chầm lấy Mạnh Hoa giọng bù ngùi xúc động:

- Chúc mừng cho cha con người cốt nhục đoàn viên, ta thật hồ đồ không sớm nhận ra người. Lệnh tôn giờ ra sao?

- Vâng, xá đệ được Ân thúc thúc nuôi dưỡng nên người, lần này chính là tiểu điệt vâng lệnh thân phụ đến Thiên Sơn bái kiến thúc thúc và Đường chưởng môn.

- Thế huynh đệ người đã đã gặp nhau chưa?

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Thoạt đầu xá đệ không tin tiểu điệt là ca ca của y đó.

Chàng kể cho Mậu Trường Phong nghe chuyện gặp gỡ của anh em chàng, Mậu Trường Phong thở dài:

- Tất cả là vì ta về chậm mất mấy ngày.

Bạch Anh Kỳ vội nói:

- Sau cơn mưa trời lại sáng. Lúc này ở Băng cung, chưởng môn tề phái chắc đang nôn nóng chờ tin Mạnh huynh. Xin mời Mạnh huynh và Mậu đại hiệp mau trở về Băng cung.

Trên đường về Mạnh Hoa hỏi Bạch Anh Kỳ:

- Đã tìm được Đường phu nhân hay chưa?

Bạch Anh Kỳ đáp:

- Đã. Lần này đúng là trong bất hạnh lại gặp may mắn. Tề sư tẩu không phải bị Lao Siêu Bá đả thương đâu mà bị trúng ám khí cực độc của tên họ Đường. May mà sớm phát hiện, nếu chậm hơn nữa e rằng không thể cứu được.

Mạnh Hoa biết rằng Thiên Sơn phái có Bích linh đan là loại thánh dược trừ độc, nghe ngữ khí của Bạch Anh Kỳ chàng tin Đường phu nhân sẽ bình phục chàng vui mừng nói:

- Đường phu nhân và Lãnh cô nương về đến Băng cung là ta hoàn toàn yên tâm rồi!

Bạch Anh Kỳ đáp:

- Lần này Mạnh thiếu hiệp chẳng những đã cứu Đường sư tẩu mà còn cứu cả thanh danh của Thiên Sơn phái, chúng ta thật là cảm kích khôn xiết.

Chàng đáp:

- Ta đã từng được ân chỉ điểm của Đường đại hiệp, Bạch huynh khách khí làm chi khiến ta ngượng chết được.

Họ về đến Băng cung, quả nhiên Đường chưởng môn và chúng đệ tử chưa ai đi ngủ, đang ngồi đợi họ về. Nghe tin không bắt kịp Ân Kiếm Thanh, tất cả đều cảm phần giận dữ.

Đường Kinh Thiên hòa nhã:

- Mạnh thiếu hiệp nói rất đúng, ta hãy để cho y một lần cuối cùng sửa sai lầm. Mạnh thiếu hiệp đã qua một ngày vất vả vì chúng ta, thiếu hiệp hãy đi nghỉ ngơi đi!

Đêm ấy chàng ngủ một giấc ngon như chưa bao giờ có, đến tận chiều tối hôm sau mới tỉnh lại.

Đường Kinh Thiên mời chàng vào Song Hoa cung. Trên trà kỷ đặt chiếc hộp gấm do Đường Gia Nguyên nhờ chàng trao lại cho chưởng môn. Đường Kinh Thiên mở hộp trước mặt chàng. Bất giác lòng chàng dao động. Chắc chưởng môn sắp nhắc tới việc Không Động phái có liên quan tới tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng?

Tam sư phụ Đan Khâu Sinh xưa kia vốn là đệ tử Không Động phái, không hiểu vì duyên cớ nào bị Không Động phái đuổi ra khỏi môn bộ, chàng tin chắc chưởng môn Không Động gửi chiếc hộp gấm này có liên quan tới việc sư phụ chàng.

Đường Kinh Thiên tựa hồ hiểu rõ tâm ý chàng, bèn gọi chuyện trước:

- Nghe nói Đan Khâu Sinh là sư phụ của thiếu hiệp, thiếu hiệp đã từng học võ ở Thạch Lâm gần mười năm? Thạch Lâm được gọi là Thiên hạ kỳ quan chắc đẹp lắm phải không?

Chàng đáp:

- Vâng, rất tiếc tam sư phụ của vãn bối bị người ta bức bách phải rời khỏi Thạch Lâm.

- Ta biết. Ta đang muốn nói về chuyện ấy đây. Nhưng trước tiên, ta muốn hỏi thiếu hiệp về lai lịch võ công của thiếu hiệp, không biết có vui lòng chăng?

- Đường chưởng môn không hỏi, vãn bối cũng sẽ bẩm báo. Chắc chưởng môn hoài nghi về kiếm pháp của vãn bối?

- Đúng vậy, kiếm pháp của thiếu hiệp cực kỳ tinh diệu, đến kiếm thuật tối cao của Không Động phái là Động Minh Tử cũng không hơn được, cố nhiên kiếm pháp của của thiếu hiệp là do tinh hoa của Không Động truyền thụ nhưng xem ra lại có nhiều điểm giống với kiếm pháp Thiên Sơn phái của ta. Ta biết thiếu hiệp đã từng được Kim đại hiệp chỉ điểm nhưng hình như vẫn còn có gì khác nữa.

Mạnh Hoa kể:

- Chương môn minh xét, thực ra vẫn bối khi còn ở Thạch Lâm may mắn gặp kỳ ngộ tìm được trên Kiếm Phong bí kíp Vô Danh Kiếm Pháp do đại hiệp Trương Đan Phong sáng tạo lúc vẫn niên.

Đường Kinh Thiên mỉm cười:

- Thảo nào ta không hiểu nổi! Thiếu hiệp có biết Trương Đan Phong đại hiệp chính là thủy tổ Thiên Sơn phái không? Tuy ai cũng biết người sáng lập ra Thiên Sơn phái là Tiêu Thiên Đô, đệ tử của Trương Đan Phong nhưng đó là vì lúc ấy Trương Đan Phong chỉ muốn ẩn cư, không muốn ra mặt nên nhường ngôi cho đệ tử mình đứng tên sáng lập môn phái nhưng từ xưa Thiên Sơn phái vẫn coi Trương Đan Phong là thủy tổ chính thức vậy.

Chàng kính cẩn:

- Văn bối có biết nên từ lâu đã có ý đem Vô Danh Kiếm Pháp quy hồi quý phái. Xin chương môn tha tội học lén cho văn bối, cho phép văn bối được tự coi là đệ tử của quý phái.

- Đó là phúc duyên của thiếu hiệp, và cũng là may mắn cho chúng ta. Kiếm pháp do Trương tổ sư vẫn niên sáng tạo nhờ thiếu hiệp nay lại xuất hiện trên đời, ta cảm kích không nói sao cho xiết. Nhưng nếu thiếu hiệp nhận làm đệ tử bản phái, ta không dám đảm đương vì thiếu hiệp là đệ tử cách đời của Trương tổ sư, so với ta vai vế chắc còn trên ta nữa.

Chàng hoảng hốt:

- Sao Đường chương môn nói lời ấy khiến đệ tử thẹn chết! Văn bối bất quá do vô ý mà được bí kíp của Trương tổ sư đâu dám nhận làm đệ tử cách đời? Xin chương môn nhận văn bối làm đệ tử là hân hạnh lắm rồi.

Đường Kinh Thiên im lặng có vẻ suy nghĩ rất kỹ rồi mới nói:

- Ta định thế này, ta không dám nhận là sư phụ của thiếu hiệp, thiếu hiệp chỉ có thể là đệ tử của Thiên Sơn phái chứ không phải là đệ tử của ta vì xét cho đúng lý ta với thiếu hiệp cùng lắm chỉ ngang hàng trong môn phái mà thôi.

- Đa tạ chuồng môn quá yêu. Đệ tử rất thẹn không dám nhận vì tạm quyền biến coi như vậy.

- Đã như vậy thì thiếu hiệp còn xung "đệ tử" với ta làm chi? Hãy đổi cách xưng hô đi!

- Xin hãy tạm xưng văn bối. Còn chuyện này, chuồng môn đã gặp La Man Na cô nương chưa?

- Ta đã gặp cùng với Lãnh cô nương. Thiếu hiệp muốn nói đến bản võ công bí kíp cổ Ba Tư chứ gì?

- Chính thị. Văn bối không biết văn tự Ba Tư, ý muốn trao lại cho chuồng môn.

Đường Kinh Thiên mỉm cười:

- Người ta hiếm gặp may mắn một lần, thiếu hiệp lại gặp những hai lần. Lai lịch của võ công bí kíp Ba Tư này trước đây ta đã có nghe tới, chỉ không ngờ nó lại nằm trong tay họ La ở Ngõa Nạp thôi. Nó quý giá không kém gì bí kíp của Trương tổ sư. Thiếu hiệp đã có duyên, nó phải thuộc về thiếu hiệp. Còn nói thiếu hiệp không biết văn tự Ba Tư, điều ấy cũng dễ giải quyết.

- Xin chuồng môn cứ chỉ giáo.

Chàng đưa ra bản bí kíp võ công Ba Tư trình lên Đường Kinh Thiên. Ông lật giở vài trang đầu rồi nói:

- Khi ta còn trẻ đã từng học qua văn tự Ba Tư. Tiếc rằng lâu lắm không có cơ hội sử dụng tới nay đã quên nhiều. Đến nay nhiều lắm ta chỉ đọc được bảy tám phần nhưng ta nghĩ võ học trên đời này xưa nay đều tương thông với nhau. Có chỗ nào khó khăn, chúng ta sẽ nghiên cứu tìm hiểu dần với nhau cũng sẽ hiểu được.

Chàng đáp:

- Học võ công có lẽ không nên gấp. Bản võ công bí kíp này chuồng môn cứ giữ lấy để từ từ tham cứu. Sau này có cơ hội văn bối sẽ xin lãnh giáo cũng được.

Đường Kinh Thiên biết tâm ý chàng vội nói:

- Cố nhiên việc tam sư phụ thiếu hiệp là cần yếu nhưng thiếu hiệp không nên gấp rời Thiên Sơn đến vậy.

Ông biết Mạnh Hoa chỉ nóng ruột nghe chuyện Không Động phái nên chuyển hướng câu chuyện:

- Thiếu hiệp hãy ở đây một tháng nữa sau đó thay ta đến Không Động sơn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>